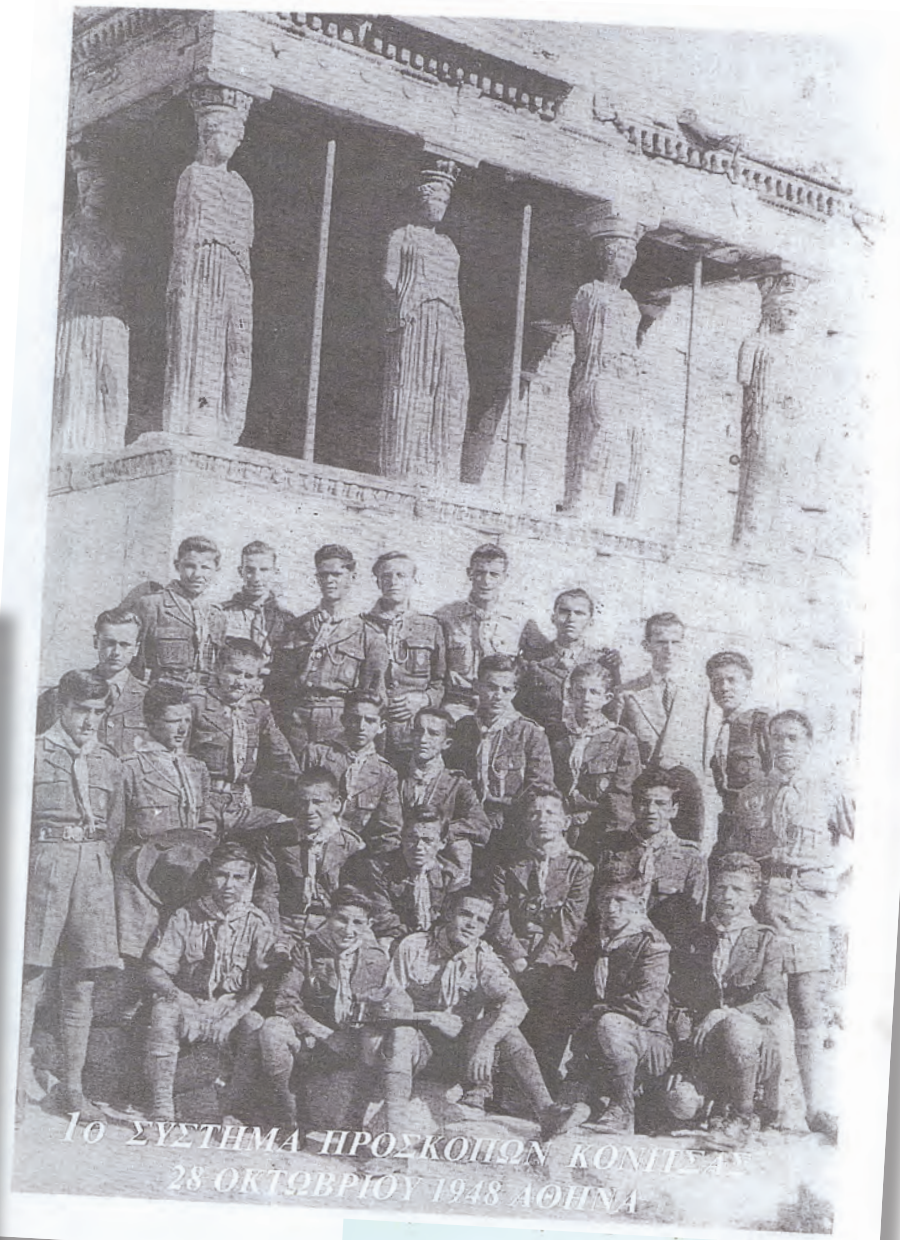

η οποία δεν καρποφόρησε ως προς το άτομο μου. Και έτσι μετά από μια τριετία υπηρεσίας αποστρατεύτηκα το έτος 1950 και κάτι. Και πάλι πίσω στο χωριό υποαπασχολούμενος με τις αγροτικές και εργατικές ασχολίες όπου οι γονείς μας επιζητούσαν άτομο για βοήθεια στα αγροκτήματα. Με πάντρεψαν με μια γειτόνισσα μου, τη Βασιλική Αποστόλου Σπανού, τη σημερινή σύντροφο και γυναίκα μου. Δεν πέρασε πολύς χρόνος και μέχρι το έτος χίλια εννιακόσια εξήντα αποκτήσαμε τρία παιδιά. Το Δημήτρην, 5 Οκτωβρίου 1956, τον Ελευθέριο, 10 Σεπτεμβρίου 1958 και τη Δήμητρα, 26 Απριλίου 1960. Αυτά τα τρία παιδιά έπρεπε να ζήσουν ανθρωπινά. Και ήταν υποχρέωση εμένα και της γυναίκας μου να τους το προσφέρουμε. Έτσι μετά από πολλή σκέψη αποφασίσαμε στα μέσα του χίλια εννιακόσια εξήντα (1962), να ξενιτευτούμε. Προορισμός μας η μακρινή και άγνωστη Αυστραλία όπου υπήρχε ο αδελφός μου Βαγγέλης αλλά και άλλοι δικοί μας. Υπήρχε όμως το θέμα των εισιτηρίων. Πως θα μπορούσε μια πενταμελής οικογένεια να ταξιδέψει χωρίς οικονομικούς πόρους; Το ταξίδι τότε γινόταν ακτοπλοϊκώς και το καράβι που μας έφερε λεγότανε BRITANY και όπως μάθαμε ήταν το τελευταίο ταξίδι της εταιρίας HANDRIS με έδρα την Αγγλία. Το ταξίδι μακρινό, τρεις σχεδόν μήνες. Οι εμπειρίες πολλές και άγνωστες ταξιδεύοντας προς το άγνωστο. Υπήρχε όμως και η ελπίδα πως κάτι καλό θα προκύψει. Η συμφωνία των εισιτηρίων και όλων των εξόδων για

Το ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ ΚΟΝΙΣΤΑ 28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1948 ΑΘΗΝΑ

το ταξίδι μετάβασης καλύφθηκε από το Συμβούλιο των Εκκλησιών ΔΕΜΕ Νο 4. Κατόπιν διεθνούς συμβάσεως το ποσόν των χρημάτων αποπληρώθηκε σε μηνιαίες δόσεις. Βρεθήκαμε στο Σίδνεϊ στις 24 Δεκεμβρίου

1962. Το λιμάνι του Σίδνεϊ εντυπωσιακό, επιβλητικό. Η υποδοχή από τους ομογενείς εντυπωσιακή. Όλοι τους περίμεναν κάποιο συγγενή και φίλο από την πατρίδα. Διασχίζοντας το Parramatta Rd του Σίδνεϊ με τους δικούς μας και με τους φίλους φτάσαμε στην έδρα που μας είχαν ετοιμάσει οι δικοί μας, το No 50 Fenel St στο Parramatta όπου και μείναμε. Όλοι ήθελαν να μας υποδεχτούν και να ακούσουν τα νέα από την πατρίδα και τις εμπειρίες μας από το ταξίδι. Φυσικά καταβάλαμε κάθε προσπάθεια να ανταποκριθούμε για να τους ευχαριστήσουμε όλους, συγγενείς και φίλους. Αυτό ήταν το συνοπτικό κεφάλαιο, σε γενικές γραμμές, μιας πενταμελούς οικογένειας ερχομένης σε μια άγνωστη και ξένη χώρα όπως η Αυστραλία. Εκ πρώτης όψεως όλα έδειχναν όμορφα και ωραία. Υπήρχε το σοβαρότερο θέμα της γλώσσας για μας τους μεγάλους αλλά και τα παιδιά μας. Υπερπηδήθηκε με αρκετή δυσκολία. Επίσης, το θέμα της εγκατάστασης το οποίο υπερπηδήθηκε σε περίοδο δύο χρόνων. Έκτοτε η ζωή μας άρχισε να καλυτερεύει. Προσαρμοζόμενοι στο σύστημα και εργαζόμενοι. Η προσπάθεια μας ήταν να προσαρμοστούμε στην αυστραλιανή κοινωνία αλλά και να παραμείνουμε Έλληνες, συνδράμοντας στην ελληνική κοινότητα με το να στέλνουμε τα παιδιά μας στο ελληνικό σχολείο που υπήρχε στην κοινότητα Παραμάτας και περιχώρων. Θα ήταν όμως αδια-

νόπτο ένας γονέας με τρία παιδιά να μη συμμετέχει και ως παράγοντας της κοινότητας. Έτσι παρά τις ασχολίες της εργασίας δέχτηκα και ανέλαβα το ταμείο του σχολείου όπου εδίδασκαν έξι δάσκαλοι τα τριακόσια περίπου παιδιά κατά την περίοδο του 1976. Σκέψη μας ήταν να αξιοποιήσουμε αυτό το ανθρώπινο δυναμικό και στον αθλητισμό. Στην εκδήλωση των 40 χρόνων το Διοικητικό Συμβούλιο με είχε βραβεύσει ως ισόβειο μέλος. Για όλα αυτά υπάρχουν έγγραφα που πιστοποιούν τα γεγονότα. Προηγήθηκε η ορκωμοσία μας ως πολίτες της Αυστραλίας: Certificate of Aus Citizenship No 15802. Η συμμετοχή μου στο οργανωτικό τμήμα Ηπειρωτών περιοχής Παραμάτας, ως πρόεδρος, χρονολογία 8 Δεκεμβρίου 1971. Η οργάνωση αυτή δεν καρποφόρησε με τη Σουλιώτισσα. «Διαλύθηκε». Δημιουργήθηκε ο Φιλανθρωπικός Σύνδεσμος Ηπειρωτών NSW. Έτος ιδρύσεως Μάιος 1976. Με περιοδική συνεργασία μέχρι σήμερα με την Ηπειρωτική Ένωση. Merit Award από Greek Welfare Centre.